

не, думаше си той, ще видиж Итака; но този Клеоментъ не може никога да види Фригія.“ Примѣрътъ на чело-вѣкъ още позлочестъ утѣшаваше мѣкытъ на Телѣмаха. Найподиръ този чело-вѣкъ, като видѣ кораба си готовѣ, слѣзе отъ стрѣмнытъ урвы тѣй бърже и леко както Аполлонъ въ планинытъ на Ликія съ свързанытъ си надирѣ русы косы върви презъ урвытъ и стрѣля на сърнытъ и на глиганитѣ. Ето вече непознатытъ стѣпва въ кораба, който цѣпи горчивытъ воды и са отдалечава отъ земята.

Тогасъ едно тайно сърдечно униніе легнѣ на сърцето на Телѣмаха; той скѣрби безъ да знае защо; слъзы текѣтъ изъ очытъ му, и не намѣрва нищо друго поприятно отъ плача. Въ сѣщото време той гледа на край-моріето сичкытъ Салентинскы морцы, налѣгалы на трѣвата и дълбоко заспалы. Тѣ бѣхж уморены и утрудены: сладостнытъ сънъ бѣше проникнѣлъ сичкытъ имъ членове, и сичката упонтелность на нощта бѣ са излѣла на тѣхъ посрѣдъ пладня, чрезъ силата на Минерва. Телѣмахъ са почуди като видѣ този сънъ на Салентинцытъ, когато Феацытъ бѣхж напотивъ толкози бодры и внимателны да са въсползоватъ отъ благоприятныя вѣтъръ; но намѣсто да отиде къмъ Салентинцытъ за дагы събуди, той е повече занетъ да гледа феакійскыя корабъ който едва са виждаше посрѣдъ волнытъ; тайно едно чуденъе и безпокойствіе държѣтъ очытъ му прикованы о трѣгнѣлыя вече корабъ, на който той виждаше само платната да са бѣлѣжѣтъ надъ синитѣ воды. Той не чува даже нито Ментора който му говори; но стои като вцѣпенъ въ едно прехласванъе подобно на туй на Менадытъ, когато тѣ съ шумястыя си жезълъ въ рѣжа тичатъ и викатъ, и отъ несвѣснытъ имъ викове ечѣтъ брѣговетѣ на Ебрь (а) и планинытъ на Родопа (б) и Измара.

Найподиръ като са свѣсти малко той наченѣ да плачи изъ ново. Тогази Менторъ му рече: „Азъ не са чудѣж никакъ, любезный ми Телѣмахе, дѣто вы гледамъ

(а) Днесъ Марица.

(б) Днесъ Доспатскытъ планины.